

TOPLUMDA AHLAKİ TAHRİBATLARA KARŞI ALLAH DOSTLARININ İHYA ÇALIŞMALARI

Anadolu insanı özünde sevgi ve merhamet dolu, asırlardır gelen İslam geleneklerini benimsemiş, çalışkan, cömert, misafirperverdir. Bunun yanı sıra kolay inanan, çabuk tahrik olan, saf ve kandırılan bir yapısı vardır.

Bu insanları özünden uzaklaştırmak isteyen mihraklar her geçen gün başka bir üslup ile ahlakımıza ve mukaddesatımıza saldırıyor. Maalesef insanımız da bu tuzaklara düşüyor.

Allah dostları her asırda fert ve toplumları manen yalnız bırakmamış, onları ihya etmiş, yozlaştırılmasına müsaade etmemiş, ahlaki değerlerinden kopmalarına engel olmuşlardır.

Biz bu bildirimizde ilk olarak Anadolu insanımızın özünde bulunan din hassasiyetini, ikinci olarak onun ahlakına yapılan tahribatları, akabinde de tarihte ve günümüzde Allah dostlarının bu tahribata nasıl mani olduklarını, toplumları nasıl ihya ettiklerini anlatacağız.

I. ANADOLU İNSANININ ÖZÜNDE BULUNAN İSLAM İZLERİ

Anadolu insanı İslam kültürünü bilen ve bu kültürün gönlünde yer ettiği bir toplumdur. Ahlaki değerlere sahip, babadan oğula geçen güzel mirasın sahibi ve bekçisidir. Zaman ve teknoloji manevi değerlerden uzaklaştırmaya çalışsa da özünde sahip olduğu maya onu bırakmamaktadır. Yüzeysel tahribat olsa da nüfuza inmemektedir.

Özünde İslami ahlakın bulunduğu pek çok örneği vardır:

A. Kur'ân'a Hürmet ve Sevgi:

Yakın tarihte Anadolu insanı Kur'ân'dan sistemli bir şekilde uzaklaştırılmış, Kur'ân okumasını bilmeyen iki üç kuşak yetiştirilmiş olsa da Kur'ân sevgisi gönüllerden silinememiştir.

Okuyamasa da Kur'ânı sevmiştir. Onu her daim aşk ile dinlemiş, okuyamamanın verdiği mahcubiyeti her daim sinelerinde duymuştur.

Nefsine uyup günahlara dalan, içki içen biri bile yüce kitabı abdestsiz eline almaz, belinin altında taşımaz ve yere koymaz.

Anadolu insanı Kur'ân okuyanları ilgi ile dinler, hafızları sever, hürmet eder. Aralarında hafız olarak anılmak önemli görülmüş, hafızlar hürmet görmüş ve sevilmiştir.

Kendi imkânları ile Kur'ânı öğrenenlerin tilavetteki pek çok eksiklerine rağmen, Ramazan-ı Şerif aylarında halkımız bu kişilerin etrafında toplanıp Kur'ân mukabeleleri sürmüşlerdir.

1985 yıllarında gitmiş olduğum Ramazan mukabelelerinde görmüştüm; yarım da olsa okumayı nisbeten sökenler mukabele sürer, okunanı takip edecek kadar öğrenmiş olup harfleri biraz tanımış olanlar mukabeleyi takip eder, hiç bilmeyenler de gelir dinlerdi. Bu gün de hâlâ mukabeleler sürdürülmektedir.

Teravih çıkışında bir elinde bastonu, bir elinde tesbihi evine giden seksen yaşının üzerinde bir amcanın koluna girmiştım. Hal hatır sorup biraz sohbet ettikten sonra konu Kur'ân'dan açıldı, şöyle bir hatırasını anlattı:

“Bizim gençliğimizde Kur’ân bulunamazdı. Olsa da çok pahalı idi. Af edersiniz benim bir eşeğim vardı, onu sattım, tüm parası ile ancak bir Kur’ân alabildim. Kur’ân edinen çok mutlu olurdu. Dünyalar benim oldu”

B. Cami ve Ezana Hürmet

Anadolu insanı ayak ayak üstüne atmış, rahat bir şekilde otururken ezan sesini duyduğu anda bacağını indirir ve dudaklarından *Aziz Allah Celle Celalühü* cümleleri dökülür. Camide oturanlar dahi ezan sesini duyunca oturuşunu toparlar, bağdaş kuranlar dizüstü oturur.

Arabasında yüksek sesle şarkı türkü dinleyen bir taksici veya minibüs şoförü, ezan sesi duyduğunda şarkıyı kapatır. Yolu kabristandan geçince de aynısını yapar.

Halkımızın gözünde cami ve ezanın ayrı bir yeri vardır. Camileri bakımlı, temiz ve olabildiğince nezihtir. Hatta bunda abartıya kaçanlar dahi vardır.

Türkiye’ye gezmeye gelen Arap misafirlere; *“Türkiye’de en çok neyi beğendiniz?”* diye sorulduğunda, doğal güzelliklerini söyledikten sonra bir kısmı, *“okunan ezanlar”*, bir kısmı da, *“camiler”* der. Bazıları da *“insanlarımızın samimi yürekli ve sıcakkanlılığı”* der. Camilerimizdeki nizam, temizlik ve bakıma hayran olurlar. Maalesef birçok İslam beldesinde bu düzen ve dikkat görülemez.

Halkımızın İslami hayattan uzak yaşayanları bile İslami değerlere hürmet eder. Kendi şahsında dini yaşamında zaaf gösterse de dinin şairi olan sembollere ve dine mal olmuş değerlere hürmetsizlik etmez. Açık gezse de camiye, kabristana girerken başını örtme eğilimi gösterir.

C. Allah Dostlarına Hürmet:

Halkımız Anadolu’nun her köşesinde medfun bulunan velileri sever, merkadlarına ziyarete gider, bu ziyaretten bereket elde edeceğinin bilinci içinde olur. Buralarda gözyaşı döküp dualar edilir. Dini yaşantısı zayıf kimseler bile bu hassasiyeti gösterirler.

Anadoluda medfun evlialardan birkaçını şöyle sıralayabiliriz.:

Hız. Mevlana Celaleddin-i Rumi -k.s- (Konya),

Hacı Bayram Veli -k.s- (Ankara),

Aziz Mahmut Hüdai -k.s- (İstanbul),

Seyyid Emir Sultan Buhari -k.s- (Bursa)

Ali Semerkandi -k.s- (Ankara),

Şeyh Edebali -k.s- (Bilecik),

Akşemseddin -k.s- (Bolu),

Terzi Baba -k.s- (Erzincan),

İsmail Fakirullah -k.s- (Siirt)

Anadolunun hemen her köşesinde büyük velilerin merkadlarına ve hizmetlerine rastlamak mümkündür.

D. İhtiyaç Sahiplerine Hürmet

Halkımız yardımsever bir gönle sahiptir. Bir fakir gördü mü içi sızlar, verir. Bu durum hac ve umre vesilesi ile Mekke Medine şehirlerinde bulunduğu sürede de kendini göstermektedir.

Kutsal beldelerde çok düşük ücretlerle çalışan Harem-i Şerif'in işçileri bir Türk gördüğü zaman tebessüm eder, yanına varır, belki gönlünden bir şey kopar ümidi ile usulca bir selam vererek yanından geçer. Çoğu zaman insanımız o kişileri boş çevirmez. Yol üzerinde gördükleri ihtiyaç sahiplerine de verir.

Bir taksiye binmişim şoförü Filipinli idi. Kısa bir tanışma neticesinde dedi ki: *“Biz Türkiye’den gelenleri çok seviyoruz. Neden? dedim. Çünkü Türkler hem çok cömert, hem temiz, hem güzel ahlaklı. Biz çok müşteri taşıyoruz. Her milletten insan arabamıza biner. Biz hepsini tanırız”* dedi.

Suudi Arabistan Hac Bakanlığı ve resmi dairelerde çalışanların da söylediği şudur: *“Buraya her milletten insan gelir. En güzel ahlaklısı Türk milletidir. Burada hac yapmaktan başka bir gayesi yoktur. Arabistan’da herhangi bir olaya karışmışlığı da yoktur.”*

Mekke Medine’de sokakta yürürken çevreden insanlar ve yerel esnaf şöyle der: *“Türkiye! Mie mie (yüzde yüz)”* Bu söz orada “en mükemmel” anlamında kullanılır.

Farklı milletlerden hac ve umreye gelen Müslümanların Türkiye sevgisi, ecdadımızın kendi ülkelerinde yaptıkları hizmetleri ve hatıraları anlatmaları bizi sevindiriyor. Ecdadımız şarktan garba herkesin gönlüne taht kurmuş ve iyi bir hatıra bırakmış.

E. Ahlakını tasavvuftan alan millet:

Ülkeniz hakkında kanaat sahibi olmak istiyorsanız ülkenizden çıkıp başka ülkeleri görmeniz gerekir. Hangi görüşe sahip olursa olsun başka ülkelere giden herkes şunu der: *“Ülkeme dönünce ilk olarak toprağını öpeceğim.”*

Avrupa, Ortadoğu ve Arap ülkelerini ziyaret edip Türkiye’ye döndüğümüzde gördük ki hem ahlaken, hem dinen, hem kültürel olarak bambaşka bir ülkemiz var. Bunu daha ülkeye giriş yaptığımızda havalimanında veya hudut kapısında hissedersiniz.

Bu güzellikleri Anadolu’da Allah dostlarının nakış nakış işlediği mirasın izleri olduğunu görüyoruz. Edirne’den Kars’a, Anadolu’nun her şehrinde neredeyse her ilçesinde bir Allah dostunun kabrine rastlamamız mümkündür.

Ülkemizin her ilinde camiler, medreseler, imarethaneler görürsünüz ve her caminin avlusunda İslam büyüklerinin kabirleri karşılar sizi.

Hatta bu izleri Osmanlının ulaştığı Avrupa’dan Asya’ya her köşede görmek mümkündür. Bir cami, yanında medrese ve tekke, bahçesinde de medfun şeyhler ve dervişler.

II. TOPLUMUN AHLAK TAHRİBATI

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız tabloyu çok iyi tahkik eden batıl zihinler Anadolu insanını ahlaki değerlerinden koparmak için bir dizi çalışma başlatmışlardır.

Kıyafetimizden ne yiyeceğimize, neyi seveceğimizden neyden nefret edeceğimize, ne konuşacağımızdan nereyi gezeceğimize, hatta nasıl bir İslam anlayışına sahip olacağımıza varana kadar her şeyi tertip etmiş ve bize dayatmışlar. Bunları da hissettirmeden yapmışlar.

Şimdi bu ve benzeri ahlaki tahribatların bir kısmını paylaşacağız:

A. Kıyafet Tahribatı:

Terzilik kültürü maalesef son zamanlarda iyice kayboldu. Neredeyse herkes hazır giyinir oldu. Dini ve yöresel hassasiyetlerimize göre, kendi terzilerimiz tarafından el emeği, göz nuru dikilen elbiseler yerini fabrikasyon giysilere bıraktı. Hal böyle olunca modacılar neyi tasarlamış ve üretilmesi için fabrikalara vermişse onu giymek zorunda kalıyoruz.

Bu durum karşısında maalesef İslam ahlakına uymayan kıyafetler raflardaki yerini aldı. Mağazalardan ailesine düzgünce giydirebilecek bir ürün bulunamaz hale geldi.

Bundan on yıl öne hanımların taktığı büyük başörtü ve bol pardösüler artık bu gün bulunamaz hale geldi. Müslümanlar eşlerine ve kızlarına uygun kıyafetler bulamadığı için “*bu da fena değil, şu da idare edermiş*” diyerek modacıların seçip uygun gördüğü kıyafetleri giydirir oldu.

B. Yabancı Hayranlığı:

Arabalarımıza süs olarak Amerikan plakası, Avrupa ülkelerinin plaka işaretleri, bayraklarını asmaya başladık. Zira araba süsleri olarak piyasada onlar üretildi.

Bilinçaltına işledikleri izlerin ürünleri alınır. Bu çizgi filmlerde bile böyledir. Önce bir çizgi film kahramanı bir müddet seyrettirilir. Çocuklar buna hayran olur, sonra onun oyuncuğu, suluğu, çantası, tişörtü, oyun kartı vb. çıkarılır ve muadillerinden beş on kat fazla paraya satılır. Çocuğunuz ise onu elde etmeden bir türlü gönlü teskin olmaz.

Avrupa hayranlığı halen vardır. O ülkelere ilk gidişimde: “*biz buralara mı hayranlık duyduk*” dedim kendi kendime. Avrupa hayranlığı kaç nesle aşılandı, sevdirildi. Öyle ki çocuklar mahallelerine Almanya’dan gelen kişilerin arabalarına hayranlıkla bakar, verecekleri oyuncakları beklerdi.

C. İslam Alametlerinin Tahribatı:

Hac veya umre için Mekke’ye, Medine’ye gittiğinizde “*Araplara para yedirme*” diyenlerin sayısı bir hayli fazladır. Parise, Milano’ya, Berlin’e, Amerika’ya gitmeyi marifet sayanlar hac veya umre için kutsal mekânlara gitmeyi zül olarak gördü.

İnsanlarımız Araplardan soğutulmaya çalışılmıştır. Aslında dert Arap değil İslam’dır. Çünkü Arap deyince akla Arap olan Peygamber Efendimiz (s.a.v) gelir, Arapça indirilen Kur’ân gelir. Bu nedenle bazı kelimeler üretilmiş ve halkımızın ağızına pelesenk edilmiştir. Bunlardan bir kaç:

- Ne biçim! Arapsaçı gibi olmuş.
- Ne kadar karışık! Arapça gibi.
- Arap çorbası gibi karmakarışık.
- Anladıysam Arap olayım.
- Siyah renkli köpeklere Arap ismi verildi.
- Siyahi biri gördüğümüzde tahkir olarak Arap gibi ifadesi kullanıldı.
- Hamam böceklerine kara Fatma denildi.

Bu kelimeleri gayri ihtiyarı kullanmayanımız neredeyse yoktur. Hâlâ da kullanılmaktadır.

Arapları bizden bizi de Araplardan soğuttular. Hâlbuki Arap ülkelerine gittiğimizde hakiki Arap aileler ile tanıştık ve ne kadar asil ve kültürlü olduklarını gördük.

Batıl zihinler yakın tarihte bize ve ülkemize saldırmış, vatanımıza ve mukaddesatımıza göz dikmiş olmalarına rağmen onlara ayrı bir hayranlık duyar olduk. Almanya, Fransa, Paris, Belçika, Hollanda ifadeleri bizde hep medeniyet çağrıştırıldı. Tişörtlerimiz Eiffel kulesi resimleri ile dolu.

D. Milli ve Manevi Günler Tahribatı:

Aile kültürünü, anne, baba, evlat kavramını ve değerlerini tamamen kaybedenler “*bari bir gün olsun anneyi analım*” düşüncesi ile bir anneler günü icat ettiler, tüm müminleri de peşinden sürüklediler. Hâlbuki temelde bu, inançlarımıza tamamen terstir. Hayatın tümü ve her ânı anneler günü, babalar günüdür. Şu soruyu sormadan edemeyeceğim: Acaba kaç yıldan beri anneler günü babalar günü diye bir kavram biliyorsunuz?

Yılbaşı kutlamaları da bu toplumun kültüründe olmayan, dışarıdan sokulan kutlamalardır. İlkokulda öğretmenlerimiz yılbaşı dönüşü kompozisyon verirdi. Konu yılbaşı etkinlikleri. Herkes yılbaşında yaptıklarını yazardı. Ben ise evimizde böyle bir kutlama yapmadığımız için bir şey yazamazdım, öğretmen kızardı, sıkışır kalırdım.

Dışardan her geleni makbul ve mübarek gibi görüp batıl zihinlerin eğlence ve kutlamalarını bile almışız. Yılbaşı anneler günü gibi yabancıların kutladığı günleri kutlarız da acaba bizim kutladığımız günleri kutlayan bir yabancı var mıdır? Başkalarının olup bizim olmayan böylesi günleri alıp benimsemeye ne ihtiyacımız olabilir ki.

Tek harfi bile değişmeden günümüze dek gelen ve kıyamete kadar devam edecek olan bir kitabımız, dinimiz ve imanımız varken neye inandığı belli olmayanların örf, adet ve geleneklerini taklit etmeye ne gerek var. Kadim bir medeniyetin mirasçlarıyız. İthal taklitlere ihtiyacımız olmadığı aşikârdır.

E. İslam Büyükleri Tahribatı:

Birkaç nesil yabancı kahramanlar ile büyüdük. He-Man, Süperman, Rambo en büyük kahramanlarımız idi. Oyun oynarken İslam akaidi açısından ne kadar sakıncalı olan: “*Gölgelerin gücü adına! Güüüç bende artık*” derdik. Bir tanıdığım “*ben süpermenim*” deyip camdan atlamış ve ölümden dönmüştü. Hani bizim denizlerin fatihi Barboros Hayreddin Paşamız, Piri Reisimiz, Alparslan, Evliya Çelebi, Fatih Sultan Mehmet, Yavuz Selim, Kanuni Sultan Süleyman, Orhan Gazi, Osman Gazi, Ertuğrul Gazi, Şeyh Edebali, Seyyid onbaşı, Ulubatlı Hasan, Türk İslam kahramanlarımız?

Tarihimizi tanımıyor, kahramanlarımızı ve kahramanlıklarımızı bilmiyor batıyı seviyoruz. Bu bize işleniyor. Hâlâ da böyle devam ediyor.

F. Hocalar Tahribatı:

İslam dinini bize öğreten ve dini simgeleyen hocalar film ve dizilerle tahkir edildi. Türk dizilerinde alay konusu edildi. Şaklaban, şaşkın, avanak, dalgın tiplmeleri yapıldı. Batı dünyasında ise komediden aksiyona kadar her çeşit yabancı dizilerde ise kilise, papaz hep seçkin konumdadır.

Filmlerde “Şaban” ismi ile saf ve ahmak tiplmesi yapıldı. Toplumda biri bir şey anlamayınca ona “sen Şaban mısın?” denilir oldu.

Komedi filminde öne çıkan “Recep” isimli bir tiplme yüzünden Recep isimli bir çocuk sokak arkadaşları arasında tahkir edilir oldu.

Hocalar eski giyer, fakir gezer, hakir dolaşır algısı verildi. Temiz ve güzel giyinen hocalar şaşkınlıkla karşılandı.

Hocalar kızar, kulak çeker, azarlar, bağıırır algısı hâlâ toplumuzda vardır. Bir yere giderken çocuğunu susturamayan biri, hocayı gördüğünde çocuğunu hoca ile korkutur. “Bak hoca sana kızacak kulağını çekecek sus” der.

Fatih camiine namaz kılmak için girdiğimde torununu camiye getiren bir dede sözünü dinlemeyen torununa beni işaret ederek “bak hoca sana kızacak” dedi. Ben de çocuğa “yok kızmayacağım, hocalar kızmaz” dedim. Amca bana kaş göz işareti yaparak sözlerini tekrarladı, ben de aynı sözleri tekrarladım, sonra çocuk: “bak dede kızmıyormuş” dedi.

İnsanlara nükteli ve düşündürücü sözlerle nasihat eden, evliyanın büyüklerinden Nasreddin Hoca’ya uydurma fıkralar isnat ederek hocalar alay konusu yapılır oldu. Onlardan biri: “bir tarlaya öküz ile hoca girse önce hocayı çıkar, hayvan doyunca çıkar, hoca doymak bilmez” der. Bunları en samimi dostlarımız bile biz hocalara anlatır.

Hâlbuki Anadolu kültüründe hoca çok kıymetlidir. Kıymet verdiğimiz insanları doyurmak bizim için şereftir. Bu nedenle hocalara gittikleri yerde hürmeten ikramlar yapılır.

G. Tarih Tahribatı:

Tarihini bilmeyen, geçmişini tanımayan, hatta onlara düşman olan bir toplum oluşturuluyor. Sosyal medya araçlarından birine ecdadınız ile ilgili övgü dolu bir mesaj yazın, ardından gelen hakaret ve edilen küfürlere bakın.

Dedelerinin kimliklerini bile okuyamayan, 100 yıl önce yazılan kitapları okuyamayan, bu durumdan da üzüntü duymayan ve bununla övünen bir nesil türedi. Tarihine savaş açan başka toplum var mıdır acaba! Tarih bilinci linç edilmeye çalışılan, medeniyet bilinci yok edilmek istenen bir toplumuz. Birçoğumuz dedesinin dedesini ve ötesinin ismini sayamaz ve bilmez.

Geçmişî âlimler ve kitaplarla dolu olup bastığı her yere medeniyet taşımış olan şanlı geçmişini cahillikle suçlayacak kadar cehaletin karanlıklarına gömülmüştür.

Çeşitli yenilenme isimleri altında, dünyaya medeniyet dersi, ilim veren, bin yılı aşkın medeniyetimizi yok etmek istiyorlar.

Osmanlı’dan kalan eserler, medreseler, camiler, çeşmeler talan edilmiş, adeta çürümeye terk edilmiştir. Eski ilim irfan yuvası olan medreseler şimdilerde ya alışveriş yeri ya da kafe tarzı yerler olmuştur.

1999 yılında Erzurum’a gittiğimde tarihi çifte minareli medreseye gittim. İçerdeki kafeden bangır bangır yabancı müzik sesi medresede yankılanıyordu. Kafeye gittim, orada 18-20 yaşlarında bir genç vardı. Kendisine “asırlardır Kur’ân ve ilim tahsil edilen bu medresede böyle bir müzik nasıl çalınabiliyor” dedim. Tepkim üzerine müzik kapatıldı.

Maalesef bu gün hâlâ gençlerimize şanlı tarihimiz iftiharla anlatılmaz ancak tarihimizdeki hatalar büyük bir iştahla anlatılır.

H. Dil Tahribatı:

30 yıl önce yazılan kitapları anlayamıyoruz. Hele 100 yıl önce kitapların kapağını bile okuyamıyor, konusunu bile bilemiyoruz.

Mayıs 2017 tarihinde yapılan Türk Dil Kurultayı'nda, dil tahribatları konusunda, siyasetçiler ve ilim adamlarından önemli açıklamalar gelmiştir:

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın konuşmasından öne çıkanlar:

*"Geçtiğimiz bir asır, maalesef dilimiz konusunda en çok sıkıntı çektiğimiz, en çok kopuş yaşadığımız dönem olmuştur. Kendi ana dilini en doğru şekilde konuşmayan toplumun başkalarına da faydası olmaz. Dil konusunda maalesef bir özentidir gidiyor. Kendi dilimizin güzellikleri varken, bu konudaki bu yarış hoş değil"*¹

*"Eskiden bizde 'kıraathane' vardı, şimdi bakıyorsunuz buraların isimleri 'clup' olmuş, 'kafeterya' olmuş. 'clup.' Bu benim değil ki. Benim olanı niye kullanmıyoruz?"*²

Başbakan Yardımcısı Türkeş:

*"Batı kökenli kelimeler, Türkçe'ye karşı özensiz, duyarsız ve bilinçsiz davranan bazı kişiler ve kurumlar tarafından çabucak benimsenmekte ve yaygınlık kazanmaktadır. "Selfie, lansman, leasing, catering, factoring, aktivite, center, tower, palace, konsensüs, koordinasyon, online, materyal" ve benzeri yüzlerce, binlerce kelime, Türkçe karşılıkları bulunduğu hâlde, sadece özentiyile ve dikkatsizlikle veya açıklanamayacak bilinçsiz bir tutumla ne yazık ki dilimizi kirletmekte ve bozmaktadır"*³

İ. Medeniyet Tahribatı:

İslam medeniyetini bırakılıp, batı medeniyeti tercih ediliyor. Dünyaya nizam veren bir medeniyet iken her şeyimizi batılılara göre oluşturmaya başlıyoruz. Yaptıkları taklid edilen bir toplum iken, taklid eden bir hale gelmemeli. Kendisine benzemeye çalışılan bir toplum iken, batıla benzemeye çalışan, özenen, bu uğurda milli ve manevi değerlerini kaybeden bir toplum olmamalı.

Tarihimizi, kültürümüzü, bizi biz yapan değerleri küçümseyerek modern ve çağdaş olacağımızı sandık, değerlerimizden utanır oluyoruz. Topsakal bırakarak, kıyafetimizi, saçımızı, konuşmamızı batılılar gibi yaparak modern olacağımızı zannediyoruz. **"Evleniniz, çoğalınız, çünkü ben kıyamet gününde sizin çokluğunuzla iftihar edeceğim."**⁴ hadisi

1 <http://www.yenisafak.com/gundem/cumhurbaskani-erdogandan-turkce-uyarisi-2676920>

2 <http://www.sabah.com.tr/gundem/2017/05/23/cumhurbaskani-erdogan-konusuyor-canli-1495553079>

3 http://tdk.gov.tr/index.php?option=com_content&view=article&id=775&catid=34

⁴ (Beyhaki, VII/81)

gereğince aile kurmak yerine çocuksuz, kedili-köpekli mutlu ve huzurlu(!) aileler inşa etmeyi marifet sayıyoruz.

İslam dininin 14 küsur asır evvel getirdiği kanunlarla her türlü ahlaki ve toplumsal düsturlar ele alınmışken, günümüzün insanı bulduğu “İnsan Hakları Beyannamesi” ile övünüyor.

Hiç şüphesiz 150 yıl önceki hayatımız ve benimsediğimiz milli ve manevi değerler ile şimdiki arasında dağlar kadar fark vardır. Bu günün çocukları o insanların torunları değil midir? Sanki o günkü millet gitmiş, yerine başka bir ırk ve millet gelmiştir.

Tv programları, yarışma, dizi, film, komedi vb isimler altında programlarla gayri İslami, gayri ahlaki, gayri imanı bir hayatı anlatıyorlar. Hiç bıkmadan her gün azar azar toplum ahlaki zehirlenmeye çalışılıyor. Bu gösterimlerde:

- Eve sağ ayakla girilmez, ayakkabılarla girilir,
- Allah’ın selamı verilmez, *ben geldiiim* diye girilir,
- Aile hayatı yoktur, sevgili hayatı, birbirini aldatan, dağılan yuvalar ve aralarındaki gayri İslami ilişkiler vardır
 - Ezan okunmaz, namaz kılınmaz, namaz vakti gelmez, yemekten önce el yıkanmaz, besmele çekilmez, yemekten sonra hamd edilmez örnekleri sürekli izlenmektedir.

Onlarca yüzlerce bölüm tekrarlıyor. İslam kültürünün olmadığı bu dizi ve programların her biri saatler sürer. Biri biter bir diğeri başlar. İzleye izleye bu tür hayatı bir müddet sonra kişi normal olarak görüyor. Ağzını namahrem kişiye göstermeyi bile çok büyük bir edepsizlik olarak gören neslin torunları açılıp saçılmayı medenileşme olarak görür.

İnsanlığımızı, kendimizi, ruhumuzu, bizi biz yapan değerlerimizi kaybediyoruz. Bu kayıptan son derece memnun görünüyoruz. Kafelerde, barlarda ömür tüketen, kulağına küpe takan erkekler, güzel vücuduna acayip figürlerle dövme yaptıran bir gençlik çıkıyor karşımıza. Nikâhsız, namahrem biri ile vakit geçirmeyi normal gören bir toplum olmayı normal sayıyoruz.

Modernleşme ismi ile milli ve manevi değerlerimizde olmayan modalar, danslar, baleler çağdaşlaşma olarak yutturuluyor. Dilinden, dininden, tarihinden, edebiyatından, örf ve adetlerinden, milli manevi değerlerinden kopan bir nesil türetiliyor.

Bu günün gençliği hemen hemen geçmişinden tamamen habersiz yetişiyor. Mazisinin ihtişamlı varlığından bî haberdir. Bu nedenle önüne konulan hayatın kendisine ait olup olmadığını seçemiyor. Televizyonlarda ne gördüyse benimsiyor, neye davet edilse katılıyor. “*Bu ne? Bu bana ait mi? Milli manevi değerlerimde var mı yok mu?*” diyemiyor. Geçmişini bilmediği için geleceğine de sahip çıkamıyor.

Şarkılarda; *sapkınlığı ön plana çıkararak, isyanı benimseyen, kadere kızan, söven, kişiyi imanından edecek!* cümleleri büyük bir zevkle dinliyor ve söylüyor.

Okuduğu kitaplarında şanlı tarihini değil yalan yanlış şeyler öğreniyor. İnsanoğlunun maymundan geldiğinden tutun da yontma taş, cilalı taş devirlerine varan bilgiler öğreniyor.

J. İnsan Tahribatı:

Bundan çok değil yirmi sene önce imece usulü, haneler birbirine yardım eder, kışlıklar hazırlanırdı. Sıra ile turşular yapılır, konserve hazırlanır, salçalar pişirilirdi. Hem komşular arası yardımlaşma, hem kaynaşma sağlanır, hem de el emeği ile ilaçsız leziz yemekler yenirdi. Şimdilerde ise bırakın yardımlaşmayı biri diğerine selam verse büyük bir kaynaşma sayılıyor artık.

Eli dikiş nakış tutan, maharetli eller yerini poker kâğıtları tutan ellere bırakıyor. El emeği göz nuru sayılacak nadide eserleri ortaya getiren kişiler yerini hayata boş boş bakan, anlamsızca yaşayan, düzgün iki kelime kuramayan kişilere bırakıyor.

K. Din Tahribatı:

Müslüman olan bu halka, “İslami değerleri terk edin” deseler canı pahasına da olsa bırakmayacağı batıl zihinliler tarafından çok iyi bilmektedir. Bu nedenle planlarını sinsice yapmaya çalışmaktadırlar:

1. Bu sinsi yaklaşımlardan biri “*dinler arası diyalog*” projesidir. Böyle diyerek yola çıkıp Müslümanların yanı sıra Müslüman olmayanların da cennete gireceğini söyleyerek din tahrip etmeye çalışılıyor. Zira buna göre “*ne de olsa diğerleri de cennete girecekmiş, o halde cennete girmek için illa Müslüman olmaya gerek yok*” anlamı çıkmış oluyor.

Halbuki kaynaklarımızda bunun böyle olmadığını izah eden pek çok ayet vardır.⁵

2. Doğru cümleler kurarak insanlarımızı kandırmaktır. Bunlardan bazıları şöyledir:

“*Kula kulluk etme*” denir. Hâlbuki bununla demek istenen şudur: “*kimsenin nasihatini dinleme, kafana göre yaşa*” Ama maalesef dünyaya ve şeytanlaşmış kişilere kulluk ettirildiğinin farkına varamıyor.

“*Aklını kiraya verme*” diyerek “*Allah dostlarının nasihatlerini dinleme, onlardan uzaklaş*” demek isteniyor. Ama bu fikri kendine verenlere aklını kiraya verdiğinin farkına varamıyor.

“*Allah ile kul arasına kimse giremez*” diyerek kendisine rehberlik edecek, şeytanın pençesinden kurtaracak herkesi kendi ile Rabbi arasında engel zannediyor. Hâlbuki veli zatlar Allah ile kul arasına girmez, bilakis kendi ile Rabbi arasına giren günahları, engelleri, masivayı aradan temizlemesini ona öğretir. Ama kendisi ile Rabbi arasına nice uçurumları koyduğunun farkına varamıyor.

⁵ “Eğer Ehl-i kitap iman edip sakınsaydı, günahlarını örter, nimetleri bol Cennetlere koyardık. (Maide 65)

“Peygamber, Rabbinden kendisine indirilene iman etti, mü'minler de (iman ettiler). Her biri; Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman ettiler ve şöyle dediler: "Onun peygamberlerinden hiçbirini (diğerinden) ayırt etmeyiz." Şöyle de dediler: "İşittik ve itaat ettik. Ey Rabbimiz! Senden bağışlama dileriz. Sonunda dönüş yalnız sanadır." (Bakara 285)

“Eğer onlar böyle sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse, gerçekten doğru yolu bulmuş olurlar” (Bakara 137)

“Din kolaylık dinidir” diyerek aslında; “ne kolayına geliyorsa onu yapması, neyden zorlanıyorsa yapmaması isteniyor. Namaz kılmak zor geliyorsa kılma, örtünemiyorsan kendini hiç zorlama Allah seni böyle de sever” deniyor. Ama esas olarak kendisini zora götürececek, dünya ve ahiretini zora sokacak olan şer işleri ve nefsanî arzuları kendisi için kolaylık saydığıının farkına varamıyor.

“Allah'ın kelâmı Kur'ân herkese yeter” diyerek aslında; “sadece Kur'ânı oku ve kendi keyfine göre yorumlayıp amel etmeye bak” demek isteniyor. Özellikle genç dimağları kolayca zehirleyerek “Müslümanın tek rehberi Kur'ân'dır. Oku ve anladığın gibi yaşa” sözü hoşlarına gitmektedir. Bunu söyleyenlerin asıl derdi İslâmı yaşamak değil, Kur'ân ayetlerini keyfileştirmek, Sünnet'i iptal etmek, böylelikle İslâm'ın uygulanabilirliğini ortadan kaldırmaktır. Bu akli verenler “Allah'ın kitabı herkese yeter” der ancak kendi yazdıkları kitapları da okumaları gerektiğini salık verirler. Hatta konferanslarının sonunda ciltler dolusu kitap satışı yapar.

“Rehberimiz Kur'ân ve sünnettir” diyerek aslında; Allah dostları ve âlimler ile irtibatı koparmayı isterler. Hz. Mevlana'nın Mesnevisi, İmam Rabbaninin *Mektubat*'ı, İmam Gazli'nin *İhya*'sı, İmam Kuşeyri'nin *Risalesi*'ni reddederler ama kendi kitaplarını bütün âlemlere rehber olarak tanıtır. Kendi etrafında toplanıp nasihatlerini dinlemeyi irşad sayarlar.

“Allahtan başkasından yardım istenmez” diyerek aslında insanların günah bataklığından kurtulması için Allah dostlarından yardım almasını reddederler. Ancak kendilerini başkaları için yardım meleği görürler.

Tv'lerde nice güya dini programlar vardır, dinin esaslarına aykırı, mahremiyete uymayan bir ortam ve durum içinde güya dinden bahsedilir.

3. Dinin esaslarını esaret olarak anlatırlar. Dinin kadını kısıkaç altına aldığı, kafasını kapatıp eve hapsettiğini anlatırlar. Oysa din kadına ayrı bir değer vermiş, onu ayrıcalıklı olarak konumlandırmıştır. Kendini medeni ve çağdaş sananlar ise kadını saçıp her türlü ortamda meta olarak kullanmayı ilerencilik(!) olarak tarif etmiştir. Haremlik-selamlığı kaldırdılar. Yapılan utanç verici davranışlar gurur vesilesi olmuş, iftihar duyduğumuz fiillerimiz utanılacak şeyler olarak algılanır olmuş.

4. Geçtiğimiz dönemlerde Tasavvuf yolu, sipariş üzere hazırlanan yalan haberlerle halka çirkin gösterildi. Asırlardır hayatlarından tezler çıkarılıp araştırma konusu yapılan, uluslararası sempozyumlar düzenlenerek akademisyenler ve ilim adamları tarafından anlatılan Tasavvuf yolu, sanki şimdi ortaya çıkmış, gereksiz, Kuran ve sünnet varken füzuli olarak görülen, gericiler, hûcular, şişçiler ve cahillerin toplandığı miskin yuvaları olarak gösteriliyor.

L. Yabancıların Ecdadımıza Hürmeti:

Dünyaya ilim ve medeniyet öğretmiş şanlı tarihimizde yabancılar dahi ecdadımıza saygı duymuştur.

İkinci cihan harbinde Almanlar Parisi'ni işgal etmişlerdi. Maddî imkânı olan Fransızlar ve yabancılar şehri terk etmişler, ancak yolculuk yapmaya güçleri olmayanlar Paris'te kalmışlardı. Tabi Ayşe Sultan'la (Sultan 2. Abdulhamid'in kızı) çocukları da bu kalanlardandı. Şehirde gıda maddesi diye bir şey bulmak kabil değildi.

Nihayet Almanlar, semt semt, mahalle mahalle ekipler halinde dolaşarak nüfus tesbiti yapmaya başlamışlardı. Bir gün sıra kendi buldukları apartmana da gelmişti. Heyet onların da dairesinin kapısını çaldı ve Sultan sorulan suallere pasaportunu göstererek cevap verince, kapıdaki askeri ekip, derhal esas vaziyeti alarak selam durdu ve işgal müddetince her gün ekmeıklarını ve ihtiyaç maddelerini getirdi.⁶

III. ALLAH DOSTLARININ TOPLUMU İHYA ÇALIŞMALARI

“*Bizi kimler bu hale getirdi*” diyerek dövünme ile bir yere varılmaz. İnsanları bu buhrandan kurtaracak olan tasavvuf ahlakıdır. Çünkü tasavvuf dinin emir ve yasaklarına riayet edilmesini ve İslam ahlakının hayata nakşedilmesini sağlar. Hem fertlerin hem de toplumun İslam’ı yaşamasını temin eder.

Tasavvuf İslam ahlakının toplum içinde yerleşmesini tesis eder. Allah dostlarının terbiyesine giren kişiler önce nefis ve şeytanın boyunduruğundan kurtulur. Sonra bu kişiler mahallede, çarşıda, camide hayatın yaşandığı her yerde dolaşarak ve buralarda insanlarla iletişim halinde olarak İslam ahlakının halkın içine nüfuz etmesini sağlarlar.

A. Allah Dostların Kıymeti:

Kendileri yüce Allah'a yakınlıkları ile velayet mertebesine ermiş müstesna şahsiyetlerdir. Onları yüce Allah şöyle övmektedir:

“*Bilesiniz ki, Allah'ın dostlarına hiçbir korku yoktur. Onlar üzülmeyeceklerdir de*” (Yunus, 62)

“*Onlar iman etmiş ve Allah'a karşı gelmekten sakınmış olanlardır*” (Yunus, 63)

“*Dünya hayatında da, ahirette de onlar için müjde vardır. Allah'ın sözlerinde hiçbir değişme yoktur. İşte bu büyük başarıdır*” (Yunus, 64)

İmam Fahreddin Razi, *Tefsiru'l-Kebir* isimli eserinde şöyle der:

“*Veli kimdir?*” sorusunun cevabı iki vecihte verilmiştir:

1. “*Onlar iman ederler*” bu nazari kuvvetin kemaline işaret eder.
2. “*Onlar takva sahibidir*” bu ameli kuvvetin kemaline işaret eder.

İman, itikat ve amelin tümüne sahip olduklarına işaret eder. Sonra da velinin her durumda takva ehli olduğuna işaret eder.⁷

Yüce Allah’ın veli kullarını ne kadar çok sevdiğini şu kutsi hadisten yeterince öğrenmekteyiz:

Hz. Ebu Hureyre (r.a) anlatıyor: "Resulullah (s.a.v) buyurdular ki:

"Kim benim veli kuluma düşmanlık ederse ben de ona harp ilan ederim. Kulumu bana yaklaştıran şeyler arasında en çok hoşuma gideni, ona farz kıldığım şeyleri eda etmesidir. Kulum bana nafil ibadetlerle yaklaşmaya devam eder, sonunda sevgime erer. Onu bir

⁶ Ne İdik Ne Olduk, Kubbealtı yay.

⁷ Tefsir ul-Kebir li-l İmam-il Fahru-r Razi, Yunus suresi, 62, 63,64 ayetlerinin tefsiri.

sevdim mi artık ben onun işittiği kulağı, gördüğü gözü, tuttuğu eli, yürüdüğü ayağı olurum. Benden her ne isterse, onu mutlaka veririm; bana sığınırca, onu korurum"⁸

Yüce Allah dostlarına o kadar kıymet vermiş, onların karşısında yer alanları o kadar kınamıştır ki, "ona harp ilan ederim" şekilde ilahi hitap bu konu dışında başka bir şey için söylenmemiştir.

B. Allah Dostlarının Gayesi:

Onların bütün gayesi:

- Resullah aleyhisselamın mümtaz ümmetinin günah işlememesi
- Cehennem ateşine girmemesi,
- Şeytan ve nefsin tasallutundan kurtulup Yüce Yaratana bağlanması,
- Cehenneme yaklaştıran günahlardan uzaklaşıp cennete götürecek amellere yapışması
- Yüce Allah'ın razı olduğu ve sevdiği bir kul olmasıdır.

Onların bu gayreti öylesine büyüktür ki Ümmet-i Muhammed'ten bir ferdi, kişinin kendisini düşündüğünden daha fazla düşünürler.

Gavsı sani hzleri bir sohbetlerinde şöyle buyurdu:

"Bir insana bir vakit bile olsa namaz kıldırmak onu ateşten kurtarmak demektir. Gözünüze bir insanın ateşte yandığını görerseniz elinizi uzatıp onu ateşten kurtarsanız ne kadar mühimdir. Bir insana namaz kıldırmak daha da mühimdir. Çünkü bilerek tembellikle namaz kılmayan kişi Allah (c.c) da affetmezse ona cehennem azabı vardır.

Abdurrahman-ı Tahi (k.s) akar suyun üzerine bir köprü yaptırmış. Vali de teşekkür etmek için Abdurrahman-ı Tahi' nin (k.s) yanına gelmiş. Namaz vakti olunca Abdurrahman-ı Tahi (k.s) Valiye demiş:

"Kalk abdestini al namaz kılacağız". O da "tamam" deyip kalkmış. Şeyh Fethullah (k.s) demiş:

"Kurban! Belki de bu, ömründe ne namaz kılmış ne de abdest almıştır" Abdurrahmanı Tahi (k.s) de Şeyh Fethullah'a (k.s):

"Belki böylece namaza başlamış olur da bundan sonra hiç bırakmaz." O Vali de o namazı kıldıktan sonra namazını hiç bırakmamış. Siz de bir insana bir vakit bile olsa kıldırın belki o devam eder."

Ömrü boyunca bir vakit bile namaz kılmayı bir kazanım olarak görür, hizmet ulaştırılması gerekli olarak görürler. Bir insanı anne babası bile bu ehemmiyette düşünmez. Genelde yavrularının dünyalarını mamur etmeye çalışır ahiretlerini ihmal ederler.

Onlar kendilerini ziyarete gelen herkes ile ilgilenirler, dertleri, manevi durumları ile teker teker ilgilenir, çözüme kavuştururlar. Bundan hiçbir maddi çıkarları ve menfaatleri de yoktur. Kendileri bizzat ilgilenemediği durumlarda bile mutlaka kendisine yakın kişileri vazifelendirerek gelen hiç kimseyi boş göndermezler.

⁸ (Buhârî, Rikak 38.)

Namaz sonrası saatlerde camiden çıkmaz insanların tövbeleri, sıkıntıları ve dersleri ile ilgilenirler.

İslam ahlakını yaşama ve yaşatma uğrunda Allah dostları sadece kendileri değil, bütün malını, aile efradını, tüm hayatını, her türlü imkânını Allah yolunda, Ümmeti Muhammed'in kurtuluşu için harcarlar.

Onlar kendilerine gelen kişileri dünya sevgisinden uzaklaştırır, ahiret sevgisi aşılırlar, içki batağına saplananları içkiden kurtarır, günahlara dalanları günahlardan uzaklaştırırlar. Madde bağımlıları onlarla tanıştıktan sonra Hakk'a âşık ve Hakk'a bağımlı hale getirirler.

Allah dostları, insanlara hizmet etmek için bu dünyaya geldiklerini düşünürler:

"Siz insanların iyiliği için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz" (Al-i İmran, 110) ayetinden ilham alarak Rasullulah s.a.v. Efendimiz'in ümmetine hizmet etmeyi en kıymetli değer görürler:

"İnsanların en hayırlısı, insanlara en faydalı olanıdır."⁹ hadisi mucibince 'hayırlı insan' olmayı hayatlarının düsturu edinmişlerdir.

C. Dünyevi Makam Mevkiden Uzak Dururlar

Veliyyullah her asırda tüm âleme ibret olacak şekilde merhamet timsali olmuşlardır. Onlar devlet ricalinden, siyasilerden ve siyasetten uzak durmuşlardır. Tarih boyunca devlet adamları nezdinde sözlerinin itibarı, ricalarının kabulü ve sevgileri olduğu halde, kendi işlerini halletmek ya da tekke ve dergâh hizmetlerini yürütmek için hiçbir ricada bulunmamışlar, bu kapıyı hiç çalmamışlardır.

Ebu-l Vefa hz.leri kendisi ile ünsiyet kurmak isteyen Fatih Sultan Muhammed Han'a, Sultan'ın kalbi rikkate gelir de devlet işlerinde aksama meydana gelir endişesi ile ziyaret için dahi izin vermemiştir.

Mevlana Halid (k.s) Mektubatında şöyle der:

"Sizlere, sünnet-i seniyyeye sıkı yapışmayı, cahiliyye adetlerinden ve çirkin bidatlerden yüz çevirmenizi, sufilerin şatahatlarına aldanmamanızı, avam tabakasından karışık kişilerden uzaklaşmayı, vezir, emir veya paşa yanında bulunarak, onlarla sohbeti terk etmenizi, kuvvetli ve sıkı bir şekilde emir ve tavsiye ederim. Zira onlara ricada bulunmanız sizleri sonuçta kötüleyecek ayıpları ortaya çıkarır. İki zararlı şeyden birini yapmak zorunda kalırsanız, zararı az olanı yapmak lazımdır.

Padişahlara, emirlere, kumandanlara ve onların yardımcılara katılmayın. Sohbetlerinde bulunmayın. Onlara iltifat etmeyin. Çünkü sizler onları islah edecek kuvvete sahip kişiler değilsiniz. "Onlar zalim kişilerdir. Biz salih kişileriz" diye böbürlenip onların gıybetini yapmayınız ve onlara sövmeyiniz. Onlara sövmek ve gıybetini yapmak, kendini beğenmek ve cahillikten dolayıdır. Az veya çok bizde zalim olmayan hiçbir kimse yoktur. Ancak emir sahibi kişilere, yardımcılara, Tevfik ve islah ile dua etmeye ihtimam ediniz.

Taberani; Mucemü'l-Kebir ve Mucemu'l-Vasitin de Peygamber Efendimiz'den (s.a.v):

⁹ Buhari, Mağâzî, 35.

“İmamlara sövmeyiniz. Onların iyiliğine dua ediniz. Çünkü gerçekte onların iyiliği sizlerin yararınadır.” hadis-i şerifini rivayet etmiştir.¹⁰

D. İslam Ahlakını Topluma Yayarlar

Allah dostları İslam ahlakını kişilerin yaşamasının yanında toplumun da yaşamasını ister. Yukarıda saydığımız ahlaki tahribatları birer birer tamir eder. İslamiyet’i ruhunun derinliklerine kadar nakşeder.

Müslüman toplumların tarih boyunca yaşadıkları bunalım dönemleri, Allah dostlarının büyüklerinin davet ve irşad faaliyetleri sayesinde aşılmıştır.

E. Kucaklayıcı Olurlar

Tasavvufta kucaklayıcılık esastır. *“Ne olursan ol yine gel”* kaidesi ilke edinilmiştir. *“Kapılarının ümitsizlik kapısı olmadığını”* telkin ederler. Herkesin kovduğu kişilere dergâhlarında hizmet ederler. Onların yanında umutlar yeniden yeşerir, sönen hayatlar can bulur. Maddiyatını maneviyatını kaybedenler kayıplarını kapatır, yaralarını sarar, herkes tarafından dışlanan ve aşağılananlar onların yanında değer bulur, değerli olur.

Tasavvuf bu Ümmeti Muhammedi çirkin fiillerden kurtarmasının yanında bütün gayri Müslimleri de düşünür. Onların da felahı ve hidayeti için çalışır. Hayvanatı da düşünür. Onların da zarar görmemesini sağlar, hatta tüm dünyanın selametini ister.

F. Sünnet-İ Seniyyeyi Yaşar Ve Yaşatırlar:

Din tahribatına müsaade etmezler. Bunun yolu da Kur’ân ve sünnete ittibadan geçer.

Allah (c.c), dini yaşamada örnek olarak Habibine (s.a.v) bakmamız gerektiğini haber veriyor:

“Andolsun Allahın Resulünde sizin için güzel bir ahlak vardır” (Ahzap 21) ayetinin gereği olarak sünnet üzere yaşamayı öğretirler.

Sadatlar irşad için geçmiş zamanlarda da, o günün medya aracı diyebileceğimiz risale ve mektuplar yazarak, halifelerinden halka kadar her kesime ulaşımlardır. Bu mektuplarında İslam ahlakı üzere yaşamının gerekliliği, sünnete bağlılık vb konuları anlatmış, İslam ahlakını kıtalar ötesine taşımışlardır.

Mevlana Halid Bağdadi’nin (k.s) bir mektubu şöledir:

Mevlana Halid (k.s) bu mektubu, Medine-i Münevvere’deki halifesi olan Şeyh es-Seyyid İsmail el-Berzenci’ye göndermiştir.

Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla.

Miskin, günahkar ve mütevazı olan Halid en-Nakşibendi el-Müceddidi’den asilzade, şerefli, seçilmiş dostu ve salıkların önderi Şeyh İsmail’e... “Yüce Vehhab onu geniş fazlı ile memnun eylesin.”

Allah (c.c) bize kafidir ve O (c.c) ne güzel vekildir. Birbiri ardınca gelen mektuplarınız bizi şereflendirdi. Bizi coşturup sevinmemize sebep oldu. Şam’dan gönderdiğiniz hediye de bize

¹⁰ Mektubat Mevlana Halid, 12. Mektup, Sey-Tac yay. 2000

ulaştı. Bundan önce de sizlere cevap yazdım. Sanırım sizleri görmekle müşerref olamayıp, yüzünüzün ışığıyla aydınlanmamıştır. Bu sefer de, hizmetçinize tarikat-ı aliyenin bazı edeplerini yazmak ve kudsi sırların bir kısmını açıklamak istemişsiniz. Siz bilirsiniz ki, sırlar kâğıtlara yazılmaz. Edepler ise, açık ve tafsili olarak yazmakla kitaplara sığdırılmaz. Şüphesiz bu konu, zat-ı alinizin nezdinde de açıktır. Sizlerin arzularınıza ve emirlerinize uyararak ve sizlerin üzerimizdeki hakkınızdan dolayı şükürünüzü yerine getirmek için, bazı dostlarıma bir kısım adabları yazmalarını emrettim. Biz de bazı sözlerimizi toplu olarak ona ekledik.

Bu sözlerimiz şunlardır; “Muhakkak ki tüm tarikatlarda ve özellikle yüce Nakşibendi tarikatı’nda edeplerin en mühim olanları; şeriat-ı garraya yapışmak, zorluklarda ve darlıkta sabırlı olmak için kendini hazırlamak, bollukta ve sevinçte var gücüyle şükretmek, sünnet-i seniyyeye yapışıp çirkin bidatlardan sakınmak, kırık kalp ile Allah’u Teâlâ’ya yalvarmak, bütün vakitlerde kalbe gelen tüm hatıraları, ahiretle alakalı olsa dahi def etmek için çalışma ve takatini sarf edip kalpteki huzuru gözlerin her zaman görmeye alışık olduğu şey haline getirmek, dünya ve ahirette, hakiki Mahbub’dan (c.c) başka kalbin başka bir şeyle ilgisi kalmamasını sağlamaktır.

O’nun (c.c) şuhudu da münezzeh olsun. Allah’ın (c.c) zatına teşbih ve sıfatları isbat etmekten dolayı senin kalbine vaki olan veya hayaline gelen şeylerden Allah’u Teâlâ münezzehdir. Allah’u Teâlâ huzurunda hayret halinde bulunmaya çalışınız. Tüm işlerinizde tamamiyle, Allah’u Teâlâ’ya itimad ediniz. Apaçık ve şeriat-e uygun olsa dahi vakalara kalbe doğan hallere itimad etmeyiniz.

Gücünüzün yettiği kadar azimetleri tutunuz. Bir şeyin hepsine ulaşılmasa bile, azı da bırakılmaz. Nakşibendi Şeyhlerin (k.s) ’in güzel ve değerli sözlerinden bazıları bunlardır.”

“Sana hayırla emrettim, fakat ben kendimi unuttum. Hem doğru da olmadım. Sana neden doğru ol dedim?...”

Var olan şeylerin sırrı, kerem ve mertliğin kaynağı, ümmi, haşimi olan Efendimiz Hz.Muhammed Mustafa’ya, onun ali ashabına, Allah Teâlâ (c.c)’nın salatının en efdali ve ekmeli olsun.

Sonra; sizlere ve yanındakilere selam ederim. Sana orada bazı şeyleri yapmayı tavsiye ettim. Seni vekil kıldığımız şeyleri yapmayı unutma.

Temiz ve pak olan Medine-i Münevvere ’nin toprağına ayağıyla basanın, her iki ayaklarının altını öperiz. Özellikle bazı vakitlerde fazl-u keremiyle adımızı hatırlayanın ayağını öperiz. Hepinizin bize hoşça bakmanızı, dua etmenizi ve selamımı alçaklık ve miskinlikle, beşerin Efendisi’ne ulaştırmanızı rica ederim. Efendimize aline ve ashabına Allah-ü Teâlâ’dan, en güzel salat ve en kokulu selam olsun.¹¹

Allah dostları içinde bulunduğu her devirde ehli bidate karşı ehli sünneti müdafaa etmiş, muhafaza etmişlerdir. Onlar İslam dininin öğretilerini talebelerine yaşatırlar. Talebeleri toplum içinde yaşayarak, İslam ahlakını bizzat hayatın içinde uygulayarak güzel ahlakın toplum arasında adeta birer filiz gibi yeniden yeşertmişlerdir.

¹¹ Mektubat-ı eş-Şeyh el-Müceddidi Mevlana Halid, Haşimi yay. 14. MEKTUP

G. Zikrullahı Hayata Hakim Kılarlar

Zikirden uzaklaşan insan ilahi mutmainlikten uzaklaşmış, huzuru kaybetmiş demektir. Yüce Allah birçok ayette zikir ehli olmamız gerektiğini anlatmıştır:

“Biliniz ki, kalpler ancak Allah’ı anmakla huzur bulur” (Rad 28)

Ebu-l Leys Semerkandi Hz.leri der ki:

“Müminlerin kalpleri ancak Allah’ın zikriyle sükuna erer ve ancak bununla razı olur (huzur bulur).¹²

“Ey iman edenler! Allah’ı çokça zikredin” (Ahzab 41)

Onlar talebelerine zikri telkin ederek malayaniden uzaklaştırıp Allah’a yakınlaştırırlar. Zikir ile manevi kayıplarını kapatıp kazanım haline getirirler, insanlığını kaybedip hayvani vasıflar yüklenen insanı bu yüklerinden kurtarıp yaratıldığı fitrat olan İslam fitratına ulaştırırlar.

H. Kalbi Kurtararak Hayatları Kurtarırlar

Yıllardır içkinin, kumarın, uyuşturucunun, günahların pençesinde parçalanan bedenleri, kirlenen ruhları arındırırlar. Bir ömür boyu şeytanın yoluna gidenleri, cehenneme düşmeye ramak kala yönünü Rabbine çevirir ve cennete yöneltirler.

Efendimiz (s.a.v) kalbin ehemmiyetinden bahsetmiş, onun düzelmesi durumunda her şeyin düzeleceğini vurgulamıştır:

Nu'man b. Beşir'den rivayet edildiğine göre Allah Resulü (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

“Dikkat edin! Vücutta öyle bir et parçası vardır ki, o doğru olursa bütün vücut doğru olur; o bozulursa bütün vücut bozulur. Dikkat edin! O, kalptir.”¹³

Hadisten de anlaşıldığı üzere dil, el, ayak tüm beden kalbin kurtulması sayesinde kurtuluşa erer.

İ. Hakka ve Hayra Özendirirler

Veli zatlar kendi kimliğini kaybetmiş, yabancılara özenen insanları Allah’ın sevdiği kişilere özendirirler. Allah dostları İslam büyüklerinin hayatlarını anlatarak onların bilinmesini ve ilgi duyulmasını sağlarlar.

Kişi ne hakkında bilgi sahibi olursa onu merak eder, ona yönelir. Başta Ashab-ı Kiram’ın hayatları olmak üzere İslam âlimlerinin ve veliyyullahın hayatları hakkında bilgi sahibi olurlar. Özel olarak da yazılı yayınlarla hayatlarını neşrederler. Tv ve radyolarda anlatılmasını sağlayarak bilinirliğini artırır.

Toplum İslam büyüklerinin hayatından habersiz bırakılsa sahte kahramanlar üretip milleti ona hayran bırakarak oyalasalar da onlar Allah dostlarını tanıtır onları sevdirebilirler. İnsanların Sadatları tanımalarını ve sevmelerini sağlarlar.

J. Gerçek Medeniyeti Öğretirler

¹² Tefsir-us Semerkandi el-Müemma Bahr-ul Ulum, Ebu-l Leys Semerkandi, Dar-ul Fikr yay.

¹³ Buharî, İman, 3932,

İslam ahlakını yaşatarak İslam medeniyetini ayakta tutarlar. İslam'a uymayan tüm alışkanlık ve davranışlardan insanları sakındırırlar. Birçoğu yabancı menşeli parti, eğlence adı altındaki kutlama ve çılgınlıkları uygun görmez bunun yerine zikir ve sohbet halkalarına insanları teşvik ederler.

Onlar kafirlere bırakın özenmeyi isim benzerliği içinde olmamızı bile istememişlerdir:

Bu konu ile ilgili İmam Rabbani (k.s) Mektubat isimli eserinde şöyle der:

“Ne kadar şaşılacak şeydir ki, kıymetli teveccühünüze kavuşmakla şereflenen şâ'irlerden birinin, bir kâfir ismini lakap edindiğini duydum. Hem de, kendisi efendilerden olup faziletli kişidir.

Keşki bunu duymasaydım. Bu alçak ismi lakap edindiğini bilmeseydim. Müslüman bu tür isimlendirmelerden saldırgan arslanlardan kaçır gibi kaçması, böyle isimlendirmeleri en kaçınılacak çirkin şey olarak görmesi gerekir. Çünkü bu isimler ve onların sahipleri, Allah ve Resulünün buğuz ettiği kişilerdir.

Müslümanlar bu tür isimler takmaktan kaçınmaları vaciptir. Benim tarafımdan ona söyleyiniz! Bu ismi değiştirsin! Onun yerine, ondan hayırlı ve İslama yakışır bir isim bulsun. Müslümanın haline bu daha muvafıktır. Mensup olduğu dine daha münasip olur ki Allah o dine bizim için razı olmuştur. Resulü indinde de bu daha münasıptır. Ayrıca sakınmamız gereken huylara da daha münasıptır.”¹⁴

K. Ecnebi Adetlere İtibar Etmezler

Manevi günlere gereken azameti gösterirler. Bayramların bayram tadında geçirir, manevi, bereketi olan, faziletli gün ve geceleri müritleri ile birlikte ihya ederler. Müslümanların eğlencelerine dahi İslami ölçüler ile iştirak eder, eğlenmenin, neşelenmenin nasıl olduğunu gösterirler.

Hüzünlü günlerinde de onların yanında olurlar. Dertli zamanlarda nasıl davranılması, nasıl bir ruh hali içinde bulunulması gerektiğini bilfiil gösterirler.

L. Kılık Kıyafete Önem Verirler

Toplum nezdinde kıyafet tahribatına müsaade etmezler. Allah dostları ümmetin İslam terbiyesi üzere giyinmesine dikkat ederler. Başta kendileri örnek olurlar. Kadınların ve erkeklerin İslami ölçülere dikkat etmelerini talebelerine tembih ederler. Yaz günlerinde dahi geniş ve setreden kıyafetler giyilmesini isterler.

Onlara talebe olan biri kısa zamanda şeklen de Sünnet-i Resulullah (s.a.v) üzere olmaya çalışır. Erkekler başında takkesi, uzun kollu gömleği, üzerine yelek veya ceket giyerler. Bayanlar ise tesettür ölçülerine azami dikkat ederler. Tasavvuf terbiyesine girenler yolda yürürken bile halleri belli olur

M. Dil ve Üslupta Örnek Olurlar

¹⁴ Mektubat-ı Rabbani, 23. mektup

Onlar dili en güzel şekilde kullanırlar. Bu konuda da örnek olurlar. Kullandıkları dili nezaketle söylerler. Sözü en güzelini, kibar olanını söylerler. Kelimeleri seçerek konuşurlar. Kaba konuşmaktan, rastgele söz söylemekten özenle kaçınırlar.

Onların çoğunluk hali sükut ile geçer. Az konuşurlar. Konuştuklarında da yerli yerince, ölçüsünce ve gerektiği kadar konuşurlar. Bu konuda da örnek olurlar.

N. İnsana Değer Verirler

Büyüklerin dergâhında insana kıymet vermek ve hizmet etmek, başkasını kendi nefesine tercih etmek eğitim ve irşadın bir parçasıdır.

Onların dergâhında, müridlerin hizmetlerini, gönüllü olarak, yine diğer müridler yürütür. Burada iş yapılır, emek verilir. Fırında ekmek pişirilir, yemekhanede aş pişirilir. Akşam yatanlara yer ayarlanır, battaniye yastık verilir. Sabah namaza özenle, kırmadan uyandırılır. Hizmet edenlerin, insanlara nezaketli davranışı bambaşkadır. Bir mümin başka bir mümin rahat etsin diye, hiçbir karşılık beklemeden, el emeği göz nuru harcıyarak hizmet etmeyi öğrenir ve bunu yapar.

Bununla mümin kardeşinin ihtiyacını hiçbir maddi menfaat beklemezsizin giderme ahlakı yayılır. Herkesin kendi kabuğuna çekildiği, kendi çıkarları doğrultusunda yaşadığı bu zamanda başkası için gayret etmek erdemi unutulmuş bir değerdir.

Efendimiz diğergamlık konusunda şöyle buyurur:

“Kim Müslüman kardeşinin ihtiyacını giderirse, Allah da onun ihtiyacını giderir. Kim bir Müslümandan bir sıkıntıyı giderirse, Allah Teâlâ da o kimsenin kıyamet günündeki sıkıntularından birini giderir”¹⁵

O. İlmî Yayarlar

Onlar her asırda ilmî yaymaya azami gayret göstermişlerdir. Talebeler yetiştirerek ilmî ayakta tutmuşlardır. Tek başına ilimsiz sofilik yapılamayacağını, cahil sofinin şeytanın maskarası olacağını bildirmişlerdir.

Sohbet meclisleri oluşturmuşlar, her dergâhta ilim ehli tarafından dervişlere sohbet edilmesini temin ederek vaz-u nasihat ile İslam ahlakının öğrenilmesini sağlamışlardır.

Onlar her bir dergâhı ilim yuvası haline getirmişlerdir. Fıkıh, akaid, Kur’ân dersleri işlenilmesini temin ederek bağlılarını cehaletten kurtarmış, dünya ile uğraşan insanları ilim ile iştiğal eder hale getirmişlerdir. Sabah evden çıkıp akşam eve gelen insanları ilim ile meşgul etmek ancak Allah dostlarının yapabileceği bir şeydir. Onlar bunu başarmışlardır.

Hakiki âlimlerin yok oluşu kıyametin habercisidir. Âlim yetiştirmemek, topluma yön veren öncü nesillerin yetişmemesi, karanlık günlere işarettir.

Efendimiz (s.a.v) şöyle buyurmaktadır:

"Allah Teâlâ ilmî insanların hafızalarından silip unutturmak suretiyle değil, fakat âlimleri öldürüp ortadan kaldırmak suretiyle alır. Neticede ortada hiçbir âlim bırakmaz. İnsanlar bir kısım cahilleri kendilerine lider edinirler. Onlara birtakım meseleler sorulur;

¹⁵ (Buhârî, Mezâlim 3; Müslim, Birr 58)

onlar da bilmedikleri halde fetva verirler. Neticede hem kendileri sapıklığa düşer, hem de insanları saptırırlar"¹⁶

Allah dostları bu gidişata dur der.

Medreselerde ilim talebeleri yetiştirerek Rabbani âlimlerin ve topluma ilmi öğretecek nesillerin yetişmesine gayret etmişlerdir.

P. Fakir Ve Yetimlere Sahip Olurlar:

Fakir yetim ve gariplere yardım ulaştırırlar. Herkesin fakiri dışladığı zamanda onlara sahip çıkarlar.

İnsanların ihtiyaçlarını gidermenin ötesinde onlara sahip çıkarlar. Maksat karın doyurmak, susuzluğunu gidermek ve dünyevi ihtiyaçlarını karşılamının ötesinde onlara sahip çıkabilmektir.

KAYNAKÇA:

- Mektubat-ı eş-Şeyh el-Müceddidi Mevlana Halid *Haşimi* yay.
- Ne İdik Ne Olduk, *Kubbealtı* yay.
- http://tdk.gov.tr/index.php?option=com_content&view=article&id=775&catid=34
- <http://www.yenisafak.com/gundem/cumhurbaskani-erdogandan-turkce-uyarisi-2676920>
- <http://www.sabah.com.tr/gundem/2017/05/23/cumhurbaskani-erdogan-konusuyor-canli-1495553079>
- Tefsir ul-Kebir li-l İmam-il Fahru-r Razi İhya Turas yay. Beyrut, Lübnan
- Tefsir-us Semerkandi el-Müemma Bahr-ul Ulum, Ebu-l Leys Semerkandi, Dar-ul Fikr yay.
- Mektubat-ı Rabbani
- Mektubat Mevlana Halid, 12. Mektup, Sey-Tac yay. 2000

¹⁶ Buhari, İlim, 34; Müslim, ilim, 1 3